

HILAVA

ZABIŤ
SA JE
MÁLO

JÁN
BABARIK

13

Nariadením ministra vnútra SR č. 72/2019
bol 4. apríla 2020 zriadený útvar pre vyšet-
rovanie trestných činov neštandardného
druhového objektu, nazvaný Hlava 13,
podriadený priamo prezidentovi Policaj-
ného zboru SR. Dôvodom jeho zriadenia
bola nevyhnutnosť dokumentovať a vy-
šetrovať trestné činy, ktoré sa vymykajú
nielen trestnému zákonu, ale aj ľudskému
chápaniu. Hlava 13.

Ján Babarík

Zabiť sa je málo

© Ján Babarík, 2023
Cover © Michal Šplho, Design Amorandi
Layout © Martin Babarík
Vydal Ján Babarík, 2023

ISBN 978-80-570-4953-1

1. část'

Tesne pred piatou ráno sa husté, studené brieždenie vylialo zo širokej Frodingham Road na Digby Street a tmavé okná začalo farbiť na šedivo. Hoci sa jún už prehupol do druhej polovice, v Scunthorpe, priemyselnom meste na severovýchode Anglicka, boli noci a rána stále chladné.

Všetky domy na Digby Street sú rovnaké – jednoposchodové, bez omietky, steny z pálených tehál len natreté na červeno. Na prízemí každého domu je vyklenuté okno a pod ním malá predzáhradka, obohnaná nevysokým múrikom. Ten je natretý rovnakou červenou farbou ako steny domov. Domy sú postavené v radovej zástavbe, nalepené na seba ako sendviče. Až na pár výnimiek, ako napríklad dom číslo 68, ktorý má siamské dvojča len z jednej strany. Z druhej bočnej strany je detské ihrisko v tieni nevysokých topoľov a medzi ním a domom číslo 68 je úzky chodník, smerujúci dozadu na Dale Street.

O 04:50 bola ulica tichá a nehybná. Väčšina obyvateľov pracovala buď v železiarňach, alebo na druhej strane mesta – v hydinárni, alebo vo veľkoskladoch. Všade sa pracovalo dňom aj nocou a desať minút pred piatou bol ešte ten čas, keď ulica mohla vyzerať ospalo a prítulne. Tí, ktorí boli na nočnej, ešte pracovali, a tí, ktorí išli do rannej, ešte spali. Len v malej pekárni na konci ulice sa svietilo a šířila sa z nej sladká, teplá vôňa.

K domu číslo 68 sa po chodníku od Dale Street nervóznym, až kradmým krokom približovala postava muža. Košaté topole ju svojím tieňom ukrývali pred pozvoľne silnejúcim ranným svetlom. Muž mal oblečené tmavé plátenné nohavice a voľnú svetlosivú košeľu s krátkymi rukávami. Oblečenie bolo pokrčené a ušpinené, ale v tme to nebolo vidieť. Mohol mať šesťdesiat rokov, postavu mal skôr útlú, krehkú, aj keď čosi v jeho kradmých pohyboch prezrádzalo silu a energické odhodlanie. Zastal pred bočnými dverami

domu č. 68, poobzeral sa a zašmátral rukou po vreckách. Hľadal kľúč, ale nenašiel ho. Ešte raz sa prešacoval a potom tlmene zahrešil. Ten dom mu patrilo, prenajímal ho dvom gaunerom z východnej Európy, s ktorými si nevedel rady. To kvôli nim mal v štvorizbovom dome len dvoch platiacich nájomníkov. Veľmi dobre vedel, prečo mu od nich každý utečie. Ale radšej sa zmieril s dočasne zníženým príjmom, ako by riešil príčinu. Strach z tých dvoch bol silnejší ako potreba zisku. Až kým... Až kým sa mu nestalo toto. Už niekoľkokrát si na nich skúsil vyliat' zlosť, ale vždy na to doplatil. On, Nathan Brown, majiteľ niekoľkých nájomných domov, toho času už načisto pomätený z toho diabolstva, do ktorého sa ktovieako a ktovieprečo dostal, sa po niekoľkých neúspechoch konečne odhodlal k zásadnému riešeniu, a zabudol si doma kľúč! Plný hnevu a zúfalstva sa oprel dlaňami o dvere a udril do nich čelom. Potom ešte raz. A znova. Najprv váhavo, akoby to ani nechcel a len testoval, či ustojí bolesť. Postupne však pridával na sile a mlátil čelom do dverí tak, až mu krčom stiahnutú tvár zalievali potoky krvi. Bolesť buď necítil, alebo sa v nej vyžíval.

2

Rolo Debnár obýval veľkú izbu na poschodí domu číslo 68. Vedľa bola ešte jedna spáľňa, menšia, kde donedávna niekto býval, ale po dvoch týždňoch to vzdal. Ako všetci pred ním. Nebolo ľahké bývať s Rolom. Aj na prízemí boli dve izby, menšie ako Rolova, a jedna z nich bola tiež prázdna. Z rovnakého dôvodu, z akého bola prázdna aj tá na poschodí. V druhej izbe na prízemí býval Puki, Róm z Richnavy pri Krompachoch. Rolo jeho priezvisko nepoznal, ani ho nezaujímal. S Pukim bol spokojný. Bol trochu dutý, čo je dobre, a povahu mal ako rotvajler – silný, oddaný, bez kúska citu a vlastného názoru.

Mlátenie na dvere sa ozývalo už hodnú chvíľu. Rolo si spočiatku

nebol istý, či je to u nich, ale po chvíli už nepochyboval. Neboli to hlavné dvere z ulice, ale bočné, od ihriska, ktoré používali zriedkavo. Snažil sa nejako sa vypnúť a znova zaspáť, ale nešlo to. Práve keď sa nahnevane posadil a chystal sa zrevať na Pukiho, nech s tým niečo robí, búchanie prestalo a z prízemí ich domu sa ozvali nahnevane hlasy. Puki a Landlord, okamžite ich spoznal. Kým stihol otvoriť dvere na svojej izbe, zdola sa ozvali zvuky bitky a Landlordove výkriky. Puki nikdy nekričal, keď niekoho mlátil. Rolo rýchlo zbehol po schodoch v nádeji, že sa ešte bude dať niečo zachrániť. Už len to by im chýbalo, aby ich tam naťahovala polícia kvôli nejakej bitke.

Do obývačky na prízemí vbehol vo chvíli, keď sa Puky chystal rozbiť hlavu nevládneho Landlorda o kamennú rímsu nad krbom.

„Puki!“ okríkol ho. „Prestaň! Hned!“

Puki zaváhal. Pravou rukou v rozmachu držal Landlorda za riedky chumáč vlasov na temene, už len uvoľniť pružinu a...

„Čo ho chceš zabiť?!“ pokračoval Rolo pokojnejším tónom, lebo videl, že Puki je opäť pri zmysloch a pod kontrolou.

„Napadol ma,“ povedal Puki a mykol plecami, pretože si uvedomoval, ako absurdne to znie. Keď videl, že mu Rolo neverí, dodal: „Normálne ma začal biť, keď som otvoril. Stál za dverami a hlavou do nich mlátil, ty vole. Celý ksicht mal krvavý.“

Rolo sa pozornejšie pozrel na nevládneho Landlorda. Keby ho Puki nedržal, iste by sa zosypal na zem. Z rozbitej tváre mu cícerkom tiekla krv, ľavú ruku mal asi zlomenú. Spod rukáva vytŕčala v neprirodzenom uhle a celá sa triasla. Naraz sa začal pomaly zviechať na nohy, ako nejaký nezničiteľný terminátor. Tí dvaja ho len s úžasom pozorovali, nečakali od neho tolko pohybu. Zdravou pravou rukou začal okolo seba mlátiť, v snahe zasiahnúť Pukiho aspoň do brucha, keď už nie do hlavy. Pritom ich zasypal sprškou anglických slov, z ktorých rozumeli len faken.

„Ty vole!“ zvolal Puki a začal sa nervózne smiať, pričom Landlorda pevným úchopom za vlasy držal v predklone a v bezpečnej vzdia-

lenosti od seba.

„Musíme ho nejako upokojiť,“ povedal Rolo. Rád by vymyslel nejaký plán, ako z toho vybrádnúť s čo najmenšími následkami, ale Landlordov amok mu škrípal v mozgovom súkolí ako piesok pod sánkami. Nikdy predtým taký nebol. Dokonca im nikdy ani len nenaznačil, že sa v ňom skrýva niečo takéto. Oči mu divo blčali chuťou ublížiť, bez ohľadu na následky.

„Povieme, že sem už prišiel takýto krvavý a hneď ťa začal biť. Že ho musel vonku niekto zmlátiť a sem sa prišiel vyzúriť. Určite je ožratý, nie? Povieme, že nás často šikanoval, ešte si niečo vymyslíme. Ale nie, čím menej budeme klamať, tým... Pozor, má nôž!“

Puki Landlorda okamžite odstrčil a sám bleskovo uskočil z dosahu s inštinktom rodeného bitkára. Nôž v Landlordovej ruke mu presvišťal okolo brucha.

„Fuck 'n bastards! I 'll kill you! I 'll kill both of fucking you!“

„Drž hubu,“ povedal Puki a nesnažil sa zakryť zvrátenú radosť z neškodného strachu. Keď sa Landlord opäť zahnal, to už mal Rolo v rukách stoličku, ktorou sa ho chystal ovaliť, Puki skočil dopredu s obratnosťou, ktorá nepasovala k jeho hrubému telu, jednou rukou zovrel Landlordovu ruku s nožom a druhou ho udrel pod nos do hornej čeľuste. Ozvalo sa chrupnutie kosti a Landlordovo telo kleslo k zemi. Skôr, než stihol Rolo zareagovať, Puki zdvihol vypadnutý nôž a začal ním bodáť ležiaceho muža do chrbta.

Rolo si zaboril prsty do vlasov. Nedokázal Pukiho zastaviť. To, čo sa mu dialo pred očami, ho na okamih úplne paralyzovalo. Okrem toho, Landlord by mal šancu prežiť, len ak by ho okamžite dostali do nemocnice, ale to by išli sami proti sebe.

„To bude príser,“ zamrmlal a obomi rukami si prehrabal dlhé, neupravené vlasy. „Toto bude príser ako mraky!“

Puki konečne prestal bodáť a otočil sa k nemu. Nôž nechal v Landlordovom tele. Pohľad mal prázdny, akoby mu stále nedochádzalo, čo spravil.

„Videl si chuja starého, ty vole? Neverím tomu!“ zvolal, ale keď videl Rolov tvrdý výraz, stíchol.

„Prestaň sa tváriť ako dement! Nemal si ho zabiť, boha! Napadol nás nožom, vyviazli by sme bez trestu, keby si ho nezajebal. Teraz čo? Tebe sa chce dvadsať rokov hniť v anglickej base? Vieš, čo tu urobia so slovenským Cigánom? Nechci vedieť, chuj!“

Puki vypleštil oči a akosi sa scvrkol.

„Dobré ráno, debil,“ zamrmal Rolo.

„A... A čo budeme robiť?“

„Ešte neviem. Nechaj ma premýšľať. Boha, toľko krvi! A hlavne, rob len to, čo ti poviem. Koľko je hodín?“

Puki sa pozrel na stenu ponad Rolovu hlavu.

„Päť.“

„Dobre. Vonku je ešte tma a ticho. Zabalíme ho do nejakých plachiet a vyhodíme do tých kontajnerov pri detskom ihrisku. Ale hneď, kým sa úplne nerozvidnie. Potom tu upračeš, ja sa zbalím. Nesmie tu ostať ani kvapka krvi. A vypadneme.“

„Kde? Domov?“ spýtal sa Puki.

„Hej. Vrátime sa na Slovensko.“

„A tam nás nenájdu?“

Rolo mykol plecom.

„Nájdu. Ale ťažšie ako tu. Niečo vymyslíme. Ak nás nikto neuvidí, ako ho vyhadzujeme, ak si ho nikto nevšimne v kontajneri, a ak to tu poriadne upračeš, budeme mať dosť času. A doraz ho, ty chuj, ešte chrčí.“

3

Všetko sa podarilo, ako to Rolo naplánoval. Landlorda zabalili do posteľnej bielizne, na Pukiho radu ho zviazali do kozlíka, aby zabral menej miesta. Neďaleko kontajnerov, na lavičke pri detskom ihrisku, sedel akýsi starý Pakistanec a fajčil. Rolo s Pukim poza jeho

chrbát niesli zabalené telo, ale nezdalo sa, že by ich fajčiari starec vnímal. V kontajneri na telo ešte vyliali liter octu, aby nezačalo príliš rýchlo smrdieť. V lete je rozklad veľmi rýchly. Potom, kým Puki upratoval obývačku, Rolo s hrnčekom kávy v jednej ruke a s cigaretou v druhej vyšiel do záhrady. Len čo zašiel za roh domu, začal vracieť do vysokej buriny. Vylial pri tom polovicu kávy. V živote už videl a spôsobil veľa násilia, ale, predsa len, zabiť človeka je iné, ako zmlátiť ho. Vedel, že ani Puki až doteraz nikoho nezabil, ale ten to tak neprežíval. Hranica medzi zabitím a zbitím u neho mala toľko prielivov, že si možno ani neuvedomoval, že ju prekročil. Lenže Rolo chápal, že práve prešli na druhú stranu, kde je všetko iné.

Poriadne si odpľul a prepláchol hrdlo kávou. Ranné svetlo už bolo všade. Najvyšší čas vypadnúť z tejto krajiny, pomyslel si. Zapálil si ešte jednu cigaretu. A díval sa cez okno na Pukiho, ako zbieral po kuchyni a obývačke kadejaký odpad do vreca, aby ho potom vysypal na Landlorda. Čím viac toho naňho nahádzu, tým lepšie. Rolovi to pripomenulo, ako takto pred dvomi rokmi sám vypratával Silviin dom v Banskej Štiavnici. Keď odišla do práce, rýchlo vyhádzal, čo sa dalo, zvyšok pobalil do krabíc a poukladal do garáže. Potom dom predal. Bez jej vedomia, lebo mu predtým sama povedala, že by to nikdy nepredala. A takú ponuku dostal, že...

Och, vždy mu prišlo do plaču, keď na to myslel. Od hanby, od hnusu zo seba samého. Silvia mala kaviareň v meste, a keď to kvôli pandemickým opatreniam išlo priamou cestou k bankrotu, prepísala celý dom na neho. To už spolu žili dva roky a až takto mu verila. Nik iný na svete, ani vlastní rodičia, by doňho nedokázali vložiť toľko dôvery. A on dom predal za jej chrbtom hneď pri prvej príležitosti. Sprostredkoval to nejaký jeho kamarát. Akísi starší manželia sa po mnohých rokoch vracali z Kanady a chceli domček v Banskej Štiavnici. Platili keš. Stodvadsať tisíc eur vyložili na stôl. Dom mal vyššiu hodnotu, možno aj stopäťdesiat tisíc, ale položené na stole to vyzeralo príliš lákavo.

Večer Silvii naznačil, že by sa dom dal predať, z toho vyplatiť dlhy v kaviarni, kúpiť byt na sídlisku a ešte by aj ostalo. Nechcela o tom ani počuť. Čo mal robiť? Predal bez nej, zobral peniaze a zdrhol. Silviu s deväťročnou dcérou nechal napospas lačnému osudu. Nemohla ho ani len udať, veď dom bol papierovo jeho.

Keď si na dvore vkladal ten balík bankoviek do vrečka, prisahal si, že to Silvii vysvetlí. Že za ňou zájde do práce, dá jej tie peniaze, však ona nakoniec pochopí, že to bolo múdre rozhodnutie. Avšak len čo odovzdal kľúče a podpísal papiere, sadol na prvý vlak a zdrhol. Predtým si ešte stihol takmer polovicu peňazí schovať na Kalvárii. Z oporného múru za jednou z kaplniek sa dal vytiahnuť stredne veľký kameň, za ktorým mal schovanú zatvárateľnú plechovú krabičku. Už si do nej zopárkrát ukrýval veci, keď niečo ukradol.

Od začiatku vedel, že klame sám seba, ale robilo mu dobre predstavovať si, ako čestne to so Silviou vyrieši. Tento príjemný sebaklam udržoval pri živote aj počas tých dvoch rokov v Anglicku. Predstavoval si, ako ten balík zdvojn-, strojnásobí, ako sa vráti domov a kúpi jej ešte krajší dom a k nohám jej položí zvyšok peňazí. Asi štyridsaťtisíc už minul, ale zvyšok z polovice mal stále schovaný v zdvojenom dne cestovnej tašky. Pukimu natáral, že má pravidelný príjem zo svojich kšeftov v Londýne. Aby tomu ľahšie uveril, z času na čas sa na deň-dva zdekoval, akože postarať sa o biznis. Inak nerobil nič. Občas sa niekde zamestnal, aby príliš nevytrčal. Ale raz sa to zlomí, vravel si, keď si riadne odpočinie. Potom tie peniaze roztočí a znásobí. A vráti sa k Silvii so vztýčenou hlavou.

Vedel, že sa to nestane, ale robilo mu dobre predstavovať si to. Možno bol v jadre dobrým človekom, keď v ňom takéto predstavy vzbudzovali príjemné pocity. Teraz zabili Landlorda. To je koniec príjemných predstáv. Už im nikdy viac neuverí.

Keď dofajčil, odišiel do svojej izby zbaliť si veci. Puki baliť nemusel, tých pár kusov oblečenia, ktoré vlastnil, len hodil do malej tašky cez plece. S veľkým krvavým flakom na koberci si poradiť nevedel,

preto museli premiestniť gauč a stolík s televízorom, aby ten flak ako-tak zakryli. Ešte odniesli do kontajnera nejaké oblečenie a veci, ktoré si nebrali domov, a na vrch všetkého hodili starý, napoly zhni-tý koberec zo záhrady. Landlord na poriadok nikdy nedbal, v záhra-de sa povalovalo hocičo. Kontajner s mŕtvym telom naplnili tak, že sa dal ledva zavrieť, čo by malo ľudí od neho držať bokom.

Po rýchlych raňajkách, keď do seba napchali, čo našli, dopili fľašu lacnej whisky, kúpili si letenky a zavolali si taxi. Auto nemali, ani jeden z nich si nikdy netrúfol šoférovať po ľavej strane. Pred od-chodom Puki ešte narýchlo poutieral krv na vonkajšej strane boč-ných dverí. Všimli si ju, až keď sa naposledy vracali od kontajnera. Zaschnuté pramienky stekali až na zem. Kým to Puki utieral, Rolo vedľa neho stál s veľkou cestovnou taškou na pleci a fajčil. Pocítil zvláštnu lútosť, keď tá zaschnutá krv mizla pod mokrou handrou. Vtedy, keď tam Landlord stál a mlátil hlavou, bol ešte svet úplne iný. Bezpečný, bez nutnosti utekať, s uveriteľnými snami o Silvii a no-vom začiatku. Bez vraždy na krku.

Puki doumýval, vylial lavór do trávy za sebou a aj s handrou ho hodil do kontajnera. Mokré ruky si utrel do nohavíc a zaškeril sa. Rola ten spokojný úškrn podráždil, ale nepovedal nič. Už na toho magora nemal náladu.

4

Na letisku v Doncasteri boli o pol ôsmej a už o pol desiatej mali priamy let do Prahy. Rolovu batožinu odovzdali na check-in a v tes-tovacom centre si za dve libry nechali urobiť quick test na Covid 19. Kým čakali na výsledky, v odletovej hale si dali rýchle pivo a vyšli von na poslednú cigaretu. Najbližšie si budú môcť zapáliť až v Prahe.

Slnko, vtedy už vysoko nad obzorom, sa do nich oprelo, aby sa alkohol mohol čo najskôr rozliať do vystresovaného tela a upokojiť ho. Aspoň to Rolovo, Puki sa neustále chechtal.

„Jak tam chrčal, ty vole. A čo to doňho vošlo?“

„Už drž hubu!“

„No nie, ale vážne. Vždycky bol ako taký chujko a zrazu...“

„Puki, kurva, drž hubu!“ okríkol ho Rolo, hoci mu to isté od rána vrtalo v hlave. Čo to do starého vošlo, že bol zrazu taký jedovatý? Nejaká choroba, alebo čo?

„Ale veď tu nám nikto nerozumie...“

„Puki, prosím ťa,“ povedal Rolo síce tichým, ale takým tvrdým hlasom, že Puki okamžite stíchol. „Je to tu samý Poliak a Slovák. Ak sa chceme z tohto dostať, musíš robiť len to, čo poviem, rozumieš?“

Puki prikývol.

„Kým nepoviem, aby si rozprával, tak nebudeš, dobre? Dobre?“

Puki znova prikývol. Dlho však mlčať nevydržal.

„Myslíš, že na nás prídu?“

Rolo prikývol. „Určite. Ide len o to, kedy. Ak neurobíme žiadnu blbosť, budeme mať týždeň-dva, aby sme sa mohli zašit' do tej tvojej osady. Tam prečkáme búrku a potom sa uvidí.“

„Do mojej osady? Povedal si, že do Richnavy nejdeme, tam by nás hľadali,“ opravil ho Puki a pokračoval, ignorujúc Rolovo netrpezlivé prikyvovanie. „Pôjdeme ku bratrancom do Spišských Vlachov. Veď som ti to vravel. Majú poriadny dom, ty vole, tam sa ti bude páčiť. Aj sranda s nimi bude, zaspievame, popijeme... Ty vole, to bude sranda!“

Rolo si od nervozity začal klepať prstami o stehno. Myšlienka zbaviť sa Pukiho ho prenasledovala čoraz nástojčivejšie. Do Košíc pôjdu spolu a tam sa naňho vykašle. Vymyslí si niečo a zdrhne mu. S takýmto kreténom predsa nemôže utekať pred Interpolom. Pozeral sa na jeho širokú, hnedú tvár, blízko seba osadené malé, prasacie oči, krivý, niekoľkokrát polámaný nos a ten nekonečne tupý, bezstarostný výraz a bolo mu mdlo. Predstavil si, čo by Puki robil, keby tam bol sám, keď Landlorda zabil. Pravdepodobne by sa s krikom rozbehol do polí, ani dvere by za sebou nezavrel. Teraz bol spokojný,

dostával pravidelné pokyny a čokoľvek sa stane, on to riešiť nebude. Bol ako pes. Aj keď okolo neho bijú hromy-blesky, keď má pri sebe svojho pána, spokojne trepe chvostom ako debil. Rolo sa mimovoľne usmial, čo Pukiho očividne potešilo a povzbudilo.

„V lietadle ti porozprávam o bratrancoch, sa posereš.“

„Nebudeme sedieť pri sebe, už som ti to vravel.“

„Neboj sa, všetko sa dá vybaviť.“

Rolo pokrútil hlavou. Naozaj potreboval byť sám, popremýšľať a upokojiť sa. Cestu už mal premyslenú a čo bude ďalej, to si premyslí neskôr.

„Teraz pôjdeme dnu, kúpim dve šiltovky, každému jednu. Nedáš si ju na hlavu, ale odložíš do tašky, rozumieš? Už budeš sám, od teraz až do vlaku v Prahe sa nepoznáme. Keď pristaneme, ešte v lietadle si oblečieš to tričko, ktoré som ti dal do tašky. Nieže si toto, čo máš teraz na sebe, budeš vyzliekať, rozumieš? Nesmie si ťa letuška, ani nikto z cestujúcich, všimnúť. Na hlavu si narazíš šiltovku, dovedty sa jej ani nedotkni! Kurva, musím ti to takto všetko hovoriť ako nejakému decku... Z lietadla vyjdeš v novom tričku, novej šiltovke stiahnutej až na oči, a v rúšku, ktoré si vytiahneš vysoko nad nos. A ja tak isto. Nepoznáme sa, jasné? Kráčaj stále niekoľko krokov za mnou, aby si sa nestratil. Nasadneme na autobus, vystúpime na stanici a každý sám si kúpi lístok. Do Žiliny. Pohádam sa tam s tou kravou, čo predáva lístky, aby si ma zapamätala. Potom vo vlaku u sprievodcu si prikúpime až do Košíc. Vo vlaku si už sadneme k sebe, neboj sa. Vypijeme niečo, uvoľníme sa. Ale dovedty budeš robiť to, čo som teraz povedal. Oni nás budú hľadať najmä cez sísitévé kamery, tie verejné, čo sú všade, na každej stanici, letisku, všade, chápeš? Musíme im to sťažiť. Z Anglicka budú mať informáciu, že Rolo a Puki prileteli dnes o ja neviem, desiatej do Prahy, jeden má čierne tričko, druhý FC Sheffield. Lenže v Prahe na kamerách nikoho takého nenájdu. Tak budú hľadať dvoch inak oblečených a určite pôjdu po falošnej stope, chápeš? Kým konečne nájdu na záznamoch nás, prejde kopa

dní. Ak nás vôbec nájdú. Potom nás dostopujú na stanicu a možno zistia, že sme si kúpili lístky do Žiliny. Tak nás budú hľadať v Žiline. My zatiaľ budeme s tvojimi bratrancami v Spišských Pičoch slopať a spievať, chápeš?“

Z Pukiho pohľadu bolo jasné, že chápe zmysel a s hlbokou úctou oceňuje Rolovu schopnosť niečo také zložité vymyslieť. Ústa sa mu rozťahli do úsmevu z úľavy, že majú všetko takto pod kontrolou, ale pohľad prezrádzal zmätok.

„Zopakuj mi to,“ prikázal Rolo. „Len začni, pomôžem ti.“

5

„Nebolo to celkom ono,“ povedal Rolo, keď zatiahol záclonky na dverách kupé, aby mali cestou vo vlaku súkromie. „Lepil si sa na mňa ako šteňa. Ale inak dobre. Myslím, že zopár týždňov by sme mohli mať svätý pokoj. Dovtedy niečo vymyslíme.“

Za oknami vlaku sa mihali pražské predmestia. Panelákové sídliská pozvoľne vystriedali rodinné domy, záhradkárske osady a priemyselné parky. Toto však Rola a Pukiho nezaujímal. S úľavou si sadli oproti sebe a natiahli nohy. Možno kvôli pandémie Covid 19, možno preto, že bol pondelok poludnie, cestovalo málo ľudí. Ešte kým stáli na hlavnej stanici v Prahe, vošiel do kupé akýsi študent, ale Puki sa naňho tak škaredo usmial, že radšej odišiel. Rolo si pomyslel, že mladý má určite miestenku, ale sťažovať sa nepôjde. Sadne si niekam inam a bude rád.

„Videl si tú fľašu, čo som kúpil na stanici?“ spýtal sa Rolo.

Puki sa zaškeril. Nemusel odpovedať, veď vtedy stál dva kroky za ním.

„Vyber ju z tašky,“ povedal Rolo a kývol hlavou hore ku svojej taške. „Každý sa raz napijeme a dáme ju naspäť.“

Keď videl Pukiho nesúhlasné gesto, dodal: „Musí to tak byť. Nemôžeme riskovať, že príde nejaká železničná polícia alebo čo a budú

chcieť doklady. A nasadíme si rúška, toto nie je sranda.“

„Rúška? Ti jebe?“ protestoval Puki. „Veď ani v Anglicku sme nenosili, ani v lietadle.“

„Ty si nemal v lietadle rúško?“

„Nevravel si.“

„A to ťa letušky nechali?“

Puki mykol plecóm. „Bola tam, dačo mi vravela po anglicky, tak som si ho dal, a keď odišla, som si ho zase zložil. A potom sa tvárila, že ma nevidí.“

„No, kto by sa do teba púšťal,“ uznal Rolo. „Ale teraz si... Daj sem už tú fľašu, kurva!“

Puki otvoril fľašu vodky a podal mu ju. Keď sa obaja napili, Puki našrauboval zátku naspäť, fľašu vrátil do tašky a sadol si na svoje miesto.

„To je deň, čo, ty vole!“

Chcel sa rozprávať, ale Rolo nereagoval. Pozeral sa von oknom, akoby sedel v kupé sám. Aj Puki sa pozrel von, ale nebavilo ho to.

„Zakurime?“

Rolo sa k nemu pomaly otočil a každým pohybom dával najavo, že veľmi nechotne odvracia pohľad od šírých stredočeských polí.

„Nebudeme fajčiť, ani piť. Budeme tu sedieť s rúškami na rypá-koch a tváriť sa ako pojebaní roboši zo škodovky, ktorí sa vracajú domov.“

Len čo dopovedal, znova sa vrátil k výhľadu z okna. Ak si aj uvedomil, koľko povýšenosti vložil do tých slov a svojho pohľadu, bolo mu to jedno. Puki očervenel. Na sluchách mu navreli žily, ktoré sa pozvoľna strácali na vyholenej hnedej lebke. Rolo pocítil jeho adrenalín a znova sa k nemu otočil. Pozrel sa mu do očí s ľadovým pokojom a povedal: „Okamžite sa skludni, lebo ti dolámem kosti.“

Z Pukiho tlak hneď vyfučal, ako keby doňho pichol špendlíkom.

„Tak sa aspoň kus rozprávajme, potom ti dám pokoj. Ja neviem len tak sedieť po takomto dni! Veď som len pred pár hodinami zabil

totoho starého chuja, ty vole!“

Pri zmienke o zabití sa Rolo mimovoľne pozrel na dvere do kupé, či za nimi nikto nestojí. Puki si to všimol a v ospravedlňujúcom geste zdvihol obe ruky.

„Nemôžem za to! Tak sa so mnou rozprávaj o dačom inom, nech na to nemusím furt myslieť!“

Rolo naňho uprel pohľad, nevediac, či ho okríknuť, alebo upokojiť. Nakoniec sa rozhodol pre tú druhú možnosť. Videlo sa mu to v ich situácii bezpečnejšie.

„Tak mi povedz o tých tvojich bratrancoch. Ale už nikdy nespo-
mínaj, prečo k nim ideme, jasné?“

„Dobre, v pohode, ja som...“

„A ak sem niekto vstúpi, buď milý, dobre? Oni za to nemôžu, že tu majú miestenku.“

Puki prikývol, ale jeho zmätený pohľad prezrádzal, že netuší, o čom je reč. Nedokázal sa tak rýchlo preorientovať na novú tému.

Zrazu sa otvorili posuvné dvere na kupé a postavila sa do nich nízka, obézna žena. Mala asi tridsať rokov, oblečené ružové elastické nohavice a akési pestrofarebné tričko s anglickým nápisom. Rolo sa s odporom prisunul bližšie k oknu. Videl ju stáť za dverami, preto Pukiho upozornil, aby bol milý. Už to stihol olutovať.

„Neni tu Ďuro?“ spýtala sa žena chrapľavým hlasom.

„Idz do piče!“ okríkol ju Puki, vystrčil ju von a zatiahol dvere. Rolo sa naňho vďačne usmial. On by mal problém takto rázne vypo-
klonkovať cudziu ženu.

„Raz sme,“ začal rozprávať starý zážitok, ktorý sa mu práve pri-
pomenu. Puki si sadol a mimovoľne zablúdil očami k Rolovej taške s ukrytou fľašou.

„Vydrž ešte. Raz sme s kamarátom chceli vykradnúť... Teda vy-
kradli sme taký malý obchodík v Štiavnicí. To som bol ešte mladý
zasran, nemal som ani dvadsať rokov. Čo dvadsať, mohol som mať
tak šestnásť. Vlámali sme sa tam nadránom, pobalili nejaké fľaše, ci-